

Cílem této práce je znovu otevřít otázku o funkci a postavení jednoho z fenoménů protohistorické sídlištní archeologie: pozdně laténských ohrazených aglomerací – oppid. Jejich ekonomický potenciál je znám zejména díky rozvinuté specializované produkci a dálkovému obchodu. Z ekologického hlediska nebyla nikdy zkoumána, ačkoliv existují různé názory na jejich subsistenční strategie vyplývající zejména z jejich umístění ve specifických polohách mimo tradiční sídelní zónu a z dosavadní nepřítomnosti zemědělského nářadí mezi jejich inventáři. Jejich sídlištní struktura na druhé straně až na výjimky vykazuje existenci tradičních zemědělských jednotek (dvorů) a společně s doklady pěstování obilí a chovu domácích zvířat je nutné alespoň s omezenou zemědělskou produkcí na oppidech počítat. Krajina v jejich okolí také skýtá prostory k zakládání polí a pastvin. Tato práce je proto zaměřena na analýzu zemědělského potenciálu oppid a pomocí archeologického modelování na testování dvou hypotéz o subsistenčních strategiích oppid: zda byly hospodářsky soběstačné anebo závislé na dodávkách potravin z podřízených lokalit v zázemí. Hlavním předmětem pro tuto studii je východočeské oppidum České Lhotice, v minulosti systematicky zkoumané. Vzhledem k chybějícím datům je v některých partiích doplněno poznatky z moravského oppida Staré Hradisko. Pro tuto práci byly stanoveny dva hlavní tématické okruhy, které byly rozvinuty ve třech kapitolách. První se týká zpracování nálezové situace a materiálu z oppida České Lhotice a je zaměřen na vyhodnocení lokality z kulturního a chronologického hlediska. Druhý potom sleduje lokalitu v rámci svého zázemí a zaměřuje se na ekonomické strategie komunit v pozdním latěnu v rámci vztahu oppidum – otevřená sídliště. Povaha těchto vztahů je testována a pomocí modelování je zjišťováno, zda-li vůbec a za jakých podmínek musela být část produkce potravin pokryta dodávkami z otevřených sídlišť.